

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naslov originala: Jonah Lisa Dyer and Stephen Dyer | The Season

Copyright © 2016 by Temple Hill Publishing

First published in the United States of America by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC, 2016

Translation rights arranged by PLIMA d.o.o.

All rights reserved

Translation copyright © 2017 Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02141-7

Džona Lisa Dajer i Stiven Dajer | **SEZONA** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Igor Stanojević

Dizajn korica

Slobodan Stojičić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

Džona Lisa Dajer
i Stiven Dajer

SEZONA

Prevela Sandra Nešović

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za naše tate, koji su nam dugo držali upaljena svetla

Prvo poglavlje

*U kome Megan saznaje zašto se to zove
udarac iznebuha*

GUBEĆI S RAZLIKOM OD JEDNOG GOLA, LAŠEL JE NAKON PAUZE zbog povrede započela akciju na sredini terena, dodajući loptu Maraji, koja ju je onda prosledila Lindsy u desnom uglu. Lindsy je nadigrala devojkicu koja ju je čuvala i saterala je do aut-linije, a onda je ispalila nizak udarac u pravcu gola. Ket je dojurila, vijugajući, privlačeći pažnju protivnice i golmanke, a onda je sve školski odradila – pustila je da lopta netaknuta prođe kroz njene noge. Sve je bilo odlično izvedeno, ta igra koju smo razrađivale do beskraja. Sad sam bila udaljena svega sedam metara; široko razjapljena mreža kao da je zevala. Sve što mi je preostajalo bilo je da lopti olakšam put do cilja. Ali onako prepuna nadahnuća, već sa vizijom pobjedničke krune na glavi – promašila sam. Onaj suvišni zamah podigao je loptu – i ona je na kraju nadletela prečku i završila van terena.

Mnoštvo je zagrmelo, a ja sam samo stajala tamo – sva jadna. Upravo sam propustila zicer koji bi nam doneo izjednačenje u prvoj utakmici u grupi. *Odlično, Megan*, pomislila sam. *Baš dobro*. Minut kasnije oglasila se sudijska zviždaljka za kraj igre. Univerzitet u Oklahomi 2, Južni metodistički univerzitet 1.

Štunula sam aparat s hladnom vodom, a onda počela da se provlačim između sedišta pored terena, kad me je presrela Neš, naš trener.

„Hej, odmah da si prekinula s tim!“, povikala je. Onda se namrštila, a njeno razočaranje me je preplavilo. „Koju lekciju možeš da izvučeš iz ovoga?“

„Da ne treba da budem takva bandoglava budala?“, prezrivo sam se našalila.

„Pribranosť“, izgovorila je po devetstoti put u proteklih godinu dana. „Bez obzira na trenutak, moraš da budeš hladne glave pod pritiskom. Biti neprestano dobar je daleko bolje od toga da povremeno zablistaš.“

„Žao mi je“, kazala sam.

„Ne zanimaju me tvoja izvinjenja.“ Jao!

„Sve sam izneverila“, rekla sam pognuvši glavu.

„Da. Jesi.“ Ponovo jao! Ali ovog puta ona mi je podigla glavu i pogledala me pravo u oči. „A sad me dobro slušaj – ove godine ćeš dati deset golova za nas.“ Glas joj je omekšao dok se lako preobraćala iz uloge strogog narednika mornaričkih snaga u dobronamernu majku kvočku. „Sve će polako doći na svoje mesto, u redu?“

„U redu.“ Ponovo sam klimnula glavom, a ona me je zagrlila.

„Kratkoročno pamćenje – i odmah idi da ti to srede.“ Pokazala je ka dubokoj posekotini na mojoj cevanici.

„Uuuuh“, uzdahnula sam, i dalje se osećajući kao da mi je neko upucao psa.

„Vidimo se u ponedeljak.“

A onda je došla Ket, nevoljno vukući noge. Katalina Esmeralda Grasijsela Ket Martinez bila je moja najbolja drugarica u timu, moja podrška, ali istovremeno i jedina dovoljno hrabra da mi priđe pod datim okolnostima. Poznavale smo se od dvanaeste godine i zajedno smo igrale klupski fudbal za Desoto Bobketse – sada smo bile Poniji. Prisustvovala sam njenom jubilarnom petnaestom rođendanu i tom prilikom sam jednim nezaboravnim udarcem iz prve uspela da razvalim pinjatu.

„Hajde, davljenice“, kazala je zagrlivši me. Nasmejala sam se. Kao i obično, ona je uvek umela da izgovori pravu reč.

„Samo ti idi. Ja želim da potonem.“ Sad se ona zakikotala.

„U redu. Treba li ti maramica ili nešto drugo?“

„Ma kakvi – imam rukav.“

„Vidimo se u utorak uveče, važi?“ Utorkom je večer bilo rezervisano za gledanje televizije, naše sveto vreme posvećeno isključivo našem prijateljstvu.

„Naravno“, odvrtila sam dok je išla ka svlačionici.

„Pošalji mi poruku kasnije!“, doviknula mi je preko ramena.

Nakon što su svi otišli, sela sam i pomno osmotrila svoju cevanicu. Krv je curila niz celu ivicu moje razderane kože. Još jedan ožiljak – a ono zbog čega je zadobijen uopšte nije bilo vredno spomena. U fudbalu su prave šanse za pogodak retke, a moj posao u ulozi napadačkog igrača bio je da ih iskoristim. Moja današnja greška nas je koštala vrlo značajnog poena. Uklonila sam nešto trave s posekotine pa sam zaškiljila preko ivice Vestkot filda u pozno avgustovsko sunce, pitajući se može li išta biti gore od ovoga.

Nisam morala dugo da čekam.

„Hej!“

Podigla sam glavu i ugledala svoju sestru Džuliju. Ona je bila i viša i lepša od mene, obdarena plavom kosom, veličanstvenim svetloplavim očima i glatkom kožom bez bubuljica. Retko ko bi pogodio da smo nas dve bliznakinje – očigledan ishod dva oplodena jajašceta, a ne jednog podeljenog.

„Jesi li gledala utakmicu?“

Klimnula je glavom, ali je ostala na nekoliko koraka udaljena od mene. „Žao mi je što ti dodajem još soli na ranu, ali mislila sam da bi svakako trebalo ovo da vidiš.“

Pružila mi je telefon, na čijem ekranu je pretraživač bio otvoren na *Dallas morning njuzu*.

Klub Plavi šesir objavljuje spisak debitantkinja za 2016. godinu, pisalo je u naslovu. Bacila sam pogled na članak. Bla-bla-bla... ponosno najavljujemo Ešli Harijet Abernati, Loren Eloiz Betl, Ešli Dajan Kolberg, Margaret Abigejl Lukas, Džuliju Skot Maknajt, Megan Lusil Maknajt, Sidni Džejn Penibaker...

Ma čekaj, čekaj – *Megan Lusil Maknajt?! To mora da je bila neka greška, jer to sam JA!*

„Da li... da li te je mama zvala?“

„Ne.“

„Da li ti je barem poslala neku poruku?“

Džulija je odmahnula glavom. U neverici, pozelela sam svašta da kažem. Da vrisnem, da pobesnim, da se žustro pobunim. Ali majka se nalazila na ranču udaljenom pedeset kilometara. Zato sam nemo nastavila da čitam.

Na samom dnu su se mogle videti i fotografije. Sedam iskeženih devojaka namontiranih za slikanje, koje će uskoro zauzeti svoja mesta u panteonu debitantkinja kluba *Plavi šesir*, u toj retkoj i željenoj ulozi u okviru tradicije koja seže čak do davne 1882. godine, na šta nas je mama često podsećala. Moja fotografija je stvarno bila jedinstvena, nastala kao neka vrsta maslinove grančice u znak pomirenja s mamom, nakon što se ona godinama žalila kako me sve moje fotografije koje ona poseduje zapravo prikazuju kako klečim na jednom kolenu kraj fudbalske lopte.

Za ovu bezvremenu uspomenu nije žalila pare. Unajmila je stilistu, naterala me da se oišišam tako da moja frizura podseća na Stelu Makartni, a onda je izabrala fotografa koji je insistirao na tome da me fotografiše u sutton, tamo među tananom mirtom duž Kornjačinog potoka. Oslanjajući ruku na granu u stilu *tako sam opuštena*, smeškajući se brzinom od sto šezdeset kilometara na sat, izgledala sam kao neka seljančica koja je bila takva srećnica da izvuče nagradni kupon za modni preobražaj. Nikada, pa čak ni u svojim najcrnjim košmarima, nisam sanjala da bi tako nešto moglo da osvane godinu dana kasnije u najčitanijim novinama u gradu, ispod reklame za aukciju devica.

„Da to nije neka greška?“, promrmljala sam s poslednjim trzajem nade, vraćajući joj telefon. Džulija je ćutala. Ona je prošla test iz naprednog kursa matematike na drugoj godini srednje škole i sad se usmerila na građevinske konstrukcije i statiku. Poput mnoštva stvarno pametnih devojaka, rano je naučila da je ćutanje u suštini vrlo mudra taktika.

„U redu“, rekla sam. „Oдох samo da se istuširam pa onda idemo da čujemo šta ona ima da kaže na sve ovo.“

Džulija se nasmejala, za trunčicu isuviše vedro.

„Napraviću kokice“, predložila je.

Džulija je vozila kola kako bih ja mogla da podignem nogu. Nije bilo neophodno ušivanje, pa ni kopče, ali su mi treneri obilno očistili ranu vodonik-peroksidom, naneli malo antibiotika u spreju i na kraju zaštitili gazom i zavojem, upozoravajući me da mirujem kako bi krvarenje prestalo. I tako, tokom te polučasovne vožnje od Dalasa do ranča, nogu sam držala

oslonjenu na komandnu tablu, a mozak mi je radio dvesta na sat dok sam zurila kroz prozor i nervirala se, pitajući se zbog čega rođena majka hoće da mi uništi život. Džulija, i dalje pomalo utučena nakon raskida s dečkom Tajlerom, s kojim je prilično dugo bila u vezi, izabrala je numeru *Tejm impale* kao sumornu muzičku pozadinu. Jedino je još nedostajala kiša.

Opštepoznata istina je da sve ćerke s vremenom zaključe kako su njihove majke zapravo lude, i bez obzira na to što sam već određeno vreme zapažala da Lusi Maknajt fali neka daska, iako je reč o njoj, ovo je za mene predstavljalo ozbiljan izazov, na granici neverice. Ja naprosto nisam bila pogodan materijal za debitantkinju. Nisam bila čak ni blizu toga. A nije reč o tome da sam skromna. Nosila sam izbledele Ranglerove farmerke, stare majice, kaubojke rouperke, izuzev kad sam nešto od toga kombinovala s vrećastim najlonskim šortsovima i japankama. Kupovala sam sportske brusthaltere u *Hejnsu*, a pamučni donji veš u štedljivim pakovanjima od po nekoliko istih komada. Krasile su me pegice i farmerski ten, a moja kosa, najbolje opisana kao smeđa, neprestano je bila vezana u konjski rep, osim za vreme treninga i utakmica, kad sam svemu tome dodavala i ružičastu traku za glavu iz radnje *Aleks Morgan*. Usne su mi stalno bile ispucale, a nokti iskrzani i prljavi. Moje mišićave noge predstavljale su pravu ratnu zonu, dok mi je gornji deo tela, posle hiljada sati trčanja po teksaskom suncu, bio ravan kao kod kuvane kokoške.

„Konačno je načisto odlepila, potpuno je pobevala“, rekla sam Džuliji, koja je stisla usne, ljubomorno čuvajući svoje ćutanje i ne odvajajući pogled s puta.

Doduše, posmatrati Džuliju kao debitantkinju – to je već imalo smisla. Ona je bila nežna kao klizeća japanska vrata, a momci su za njom padali kao lišće u jesen – na hiljade njih. Najiskrenije rečeno, ona je bila upravo onaj tip devojke koju bih prezirala i podrugljivo joj se podsmevala – pripadnica sestrinstva Pi beta fi, uredno odevena, lepo vaspitana, odlična učenica, i tako dobra u svim onim ženskim detaljima, kojima ja nikad ne bih mogla da ovladam, poput isticanja trepavica, šminkanja i, naravno, flertovanja. Ali s obzirom na to da mi je ona bila jedina sestra, s kojom sam delila majčinu utrobu, neizmerno sam je volela i jadan onaj ko bi se usudio da joj bilo kako pripreti.

Tad je ona skrenula ka izlazu 47, jedinom izlazu s međudržavnog auto-puta I-35, koji smo uvek koristili, a onda je skrenula levo na FM-89. Još samo nepuna dva kilometra i stižemo na ranč. Kad sam ugledala ivicu naše starinske ograde od ukrštenih drvenih gredica, koja je obeležavala zapadnu granicu Aberdina, polagano sam spustila nogu i pripremila se za okršaj.

„MAMA!“, zagrmela sam. „MAAAMA!“

Odgovora nije bilo. Stajala sam u prednjem predvorju glavne kuće. *Krije se, pomislila sam, jer se plaši da se pojavi preda mnom. Kukavica.*

Džulija, s tašnicom prebačenom preko ramena, ušla je za mnom. Njoj je sve to očigledno delovalo zabavno, kao malom detetu koje posmatra plovila na paradi povodom Dana nezavisnosti. Sva kipteći od gneva, obišla sam stepenište, pa sam krenula niz hodnik, da bih proletela kroz vrata tatine radne sobe kao Nemci kroz Belgiju.

Kad su vrata tresnula o zid, tata se trgao i uspravio.

„Hej“, promrmljao je trepćući. Na televiziji je bila neka fudbalska utakmica. Blagosloven bio, očigledno je dremuckao na kauču. Njegove prašnjave čizme behu odložene ispod stočića za kafu.

„Da li imaš nešto da mi saopštiš, tata?“ obratila sam mu se.

„Ne“, odgovorio mi je neobično usporeno. Džulija, srećna što učestvuje u sceni koju sam napravila, virila je iza mene.

„Znaš, kad ponudiš rođenu ćerku na prodaju, bilo bi makar učtivo da je o tome obavestiš.“

Ahhh, sad se setio. Provukao je prste kroz kosu kupujući sebi malo vremena. Sa četrdeset šest godina imao je i dalje gustu mrkožučkastu kosu, sa svega nekoliko sedih vlasi na zaliscima.

Čitav život ispunjen žmirkanjem na suncu urezao se u borice oko očiju boje lešnika, ali on je ipak još bio mladolik i zgodan. Takođe, očuvao je dobru formu – svakodnevno jurcanje za stokom na konju svakako da ga je održavalo snažnim i čvrstim poput stuba. Angus Maknajt III izgledao je upravo onako kako je i trebalo da izgleda na osnovu svog zanimanja – kao večito uposljeni kauboj.

„Dušo, niko tebe nije stavio na prodaju, a i ja sam jednako kao i ti bio iznenađen tom objavom.“

„Čisto sumnjam u to!“, odbrusila sam ne verujući njegovim rečima. Tata je upravo pogled ka Džuliji, pokušavajući da izazove njeno sažaljenje i najući se da će od nje dobiti podršku.

„Naravno da smo nameravali da ti kažemo...“ U hodniku su se začuli nečiji koraci. Tata je pogledao negde preko mog ramena. Da nije to možda bila konjica? Vrlo verovatno.

Moja majka, Lusi Maknajt, ušetala je u tatinu radnu sobu skidajući baštenske rukavice. Samo palac viša od mene sa 172 centimetra, i dalje je bila zanosna, iako pomalo zaobljenih bokova. Upravo je stupila u one godine kad žene počinju da razmatraju prednosti plastične hirurgije, a ja sam znala da ona zastupa stav da je bolje to učiniti pre nego kasnije, iz dva razloga. Pod jedan, kola uvek treba da odvezete kod auto-mehaničara čim začujete neki neobičan zvuk iz motora, a pod dva, kad sve bude stručno obavljeno, možete jednostavno da prođete s pričom kako su za vaš izgled zaslužni samo promena u načinu ishrane i novi lični trener.

„Je l' to tvoja nova torbica, Džulija?“, pitala je mama.

„Megan se upravo pobunila...“

„Znam ja vrlo dobro zbog čega je ona ovde, Anguse“, prekinula ga je mama, a onda se ponovo okrenula ka meni. „Izvinjavam se što si to morala da saznaš na ovaj način. Naravno da smo hteli sve da ti objasnimo za vikend; nisam imala pojma da će već koliko danas ta vest biti objavljena u novinama. Ipak, nema veze – svejedno je već sve dogovoreno i sređeno.“

„Ali još prošle nedelje sam ti jasno dala do znanja da ne želim da debitujem. Nikad! Sećaš li se toga?“

„Uzela sam u obzir i tvoj stav“, smireno je kazala, „ali čini mi se da ti ne shvataš da je ovo istinska prilika, kakva se pruža samo jednom u životu, tako da bi bilo glupo da je tek tako prenebregneš.“

„Nisam sigurna jesi li ti toga svesna, ali pored školskih obaveza, treninga i utakmica, moj raspored je već prepun.“

„Imala sam i to u vidu, jer su pripreme za debitantski bal iscrpljujuće, kako fizički, tako i emocionalno, a neophodno je da se prikažeš u najboljem svetlu. Zato predlažem da ove jeseni malo napraviš pauzu s tim fudbalom.“

Bože blagi, ovo je bilo još gore nego što sam očekivala. Upinjala sam se da obuzdam nakupljeni bes, koji je pretio da pokulja iz mene u punom vulkanskom izdanju.

„Mama, ako si i na časak pomislila da ću ja odustati od fudbala kako bih ga zamenila valcerom i ispijanjem čaja u visokom društvu, onda si blago rečeno pogrešila – ma ti si potpuno skrenula s uma!“

„Razumem kako se trenutno osećaš...“

„Ne, ne razumeš!“ prasnula sam.

„Ja od tebe tražim samo jednu sezonu, od koliko njih, dvadeset?“

„Ti zahtevaš jednu celu godinu od moguće četiri godine koledža, kad se i stvaraju uslovi za buduću karijeru. Tako bih propustila svaku šansu da uđem u nacionalni tim.“

Njen sažaljivi pogled mi je sve rekao, ali je ona ipak tvrdoglavo ostala pri svome.

„Mila moja, ti imaš dvadeset godina. Mislim da si taj voz već propustila.“

„Prošle godine sam bila pozvana u regionalni kamp!“ Tom prilikom sam putovala u Kansas Siti, gde sam prethodnog leta provela tri sedmice, na nekoj vrsti audicije za ženski nacionalni tim u kategoriji igračica ispod 20 godina, zajedno s još dvestotinak drugih devojaka. Dovoljno je kazati da je za mene to predstavljalo ponižavajuće iskustvo i prebrz povratak kući.

„Znam ja to, uz puno poštovanje tvojih trenutnih osećanja, ali toliko toga ćeš još naučiti, pritom ćeš i sazreti, stvarajući uspomene koje ćeš kasnije čuvati do kraja života.“

„Čuvati?“, podsmehnula sam se. „Činjenicu da ću naučiti kako da uparim cipele s odgovarajućom torbicom? Ili što ću umeti da upotrebim reč *božanstveno* u svom govoru?“

„Iza toga se krije mnogo više od mode i lepih manira“, oprezno je izgovorila, „mada ti ne bi škodilo da malo poradiš na oba polja.“

„Ne! Ne dolazi u obzir! Jer meni ne pada na pamet da se u to upuštam. Nećeš me slati na kojekakva probrana mesta odevenu kao pudlicu, na zabave s nagradama u kešu za *najbolju neobaveznu pričalicu* ili *najzanosniji osmeh!* Tamo bih bila prisiljena da plešem s momcima koji mi se gade i da budem ljubazna prema čitavoj rulji koju uopšte i ne poznajem! I još tražiš da se odreknem godinu dana fudbala samo zarad toga?“

Napravila sam kraću pauzu kako bih duboko udahnula.

„Očigledno je da su godine farbanja kose i roptanja po traci za mršavljenje konačno uzele svoj danak“, rekla sam.

Tišina. Prešla sam korak preko crte, shvatila sam, dok su se njene oči sužavale, a vilica čvrsto stiskala, lica gotovo tamnocrvene boje.

„Niko ne voli pametnjakoviće, Megan!“

„Ja volim!“, bubnula sam gotovo viteški. „Ja *obožavam* pametnjakoviće!“ Očajnički sam se držala za slamku nade da ću jednog dana upoznati mladića koji deli moje mišljenje – inače sam nadrljala.

Moja mama, neustrašivi borac, ignorisala je moje brbljanje i smanjila rastojanje između nas. Sad smo stajale sasvim blizu, oči u oči.

„Hajde samo da...“, pokušao je da se umeša tata, ali ga je mama sasekla:

„I ti si se složio, Anguse!“ Tata je nemoćno podigao ruke, kao da se predaje, pa se mama iznova usredsredila na mene:

„Velikom delom zahvaljujući mom ogromnom trudu, i ti i Džulija ste pozvane da budete debitantkinje ove godine. Retko kad se dešavalo da sestre tu budu istovremeno, i...“

„Ne tiče me se koga si podmitila!“

„Dosta!“, dreknula je.

Uputila sam joj leden izazivački pogled, ali je ona ostala postojana.

„Neizmerno te volim, ali tvrdoglava si do bola i preterano ubeđena da si sveznalica, da ti je poznato sve o svakome, kao da si popila svu pamet ovog sveta! Ali veruj mi kad ti kažem da to nije istina! Tri generacije žena u mojoj porodici – tvoja prabaka, tvoja baka, tvoja tetka, kao i ja – bile su debitantkinje kluba *Plavi šešir*. Tvoja rođaka Abi i tvoja rođena sestra Džulija takođe će debitovati ove godine, i uprkos tome što tebi očigledno nije jasno šta to znači, meni jeste. Jednog dana, koji će nastupiti i brže nego što ti se sad čini, tvoja fudbalska karijera će se završiti i ti ćeš se odjednom zateći u mnogo većem i složenijem svetu od onog koji trenutno nastanjuješ, a moj posao je da te za to pripremim. I zato mi dozvoli da budem potpuno otvorena – ovo uopšte nije ni predlog ni molba, već zahtev i naređenje.“

„To stvarno nije fer, mama!“

„Zaista?“, upitala je. „Stvarno tako misliš?“

Njeno pitanje je ostalo da visi u vazduhu, a onda se uhvatila za glavu, koja ju je očigledno zbolela. Tata je odmah priskočio upomoć, položivši ruku na njenu.

„Jesi li dobro?“ upitao ju je. Mama je patila od povremenih migrena, koje su, izgleda, uvek nailazile kad su njoj odgovarale.

„Dobro sam.“ Ali ipak ga je pustila da je polako otprati do stolice. Onda se na nju svalila svom težinom i zaškiljila na sunčevoj svetlosti što se probijala kroz zavese, poput vampira u zoru.

Ja sam sva iskrila od besa. Suze su mi sve više navirale dok me je gnev zasipao u talasima, ali nisam imala pojma šta bih još rekla.

„Ja... mrzim te“, konačno sam promucala. Kakva otrcana fraza. Ali ostajući verna svojoj izjavi, okrenula sam se na peti i izjurila napolje.

„Dušo...“, počeo je da me doziva otac.

„Pusti je“, zaustavila ga je mama i zalupila vratima, i to prilično snažno. U hodniku sam zajecala i čula kako pred njim izgovara onu staru, dobro poznatu i izlizanu rečenicu: „Već će se pribрати – neka je, samo je pusti da se navikne na tu ideju.“

Nema ni teoretske šanse!

Drugo poglavlje

*U kome Megan uspeva da se izbori
za Pirovu pobjedu*

NEMA NIČEG UTEŠNIJEG OD TOPLOG MIRISA KONJA, POSEBNO od vašeg ličnog konja, onog koji vas bezuslovno voli i koji će vam uvek dozvoliti da mu se obesite oko vrata, bez ikakve žalbe i zamerke. Dok sam zaranjala lice sve dublje u prevoje Bendžovog vrata i željno upijala životinjski vonj, disanje mi se prirodno smirivalo od žestokih jecaja do podnošljivog cvileža. Svakome bih to najiskrenije preporučila, naročito u trenucima kad imate utisak da vam se život raspada.

Pobegla sam u štalu da se nakratko sakrijem od svega, kao i da na miru razmislim o novonastaloj situaciji. Bila je subota, tako da Silvio i drugi pomoćnici nisu bili na ranču, jer su imali slobodan dan, pa mi se pružila prilika da ostanem sama s ljubljenim Bendžom i tucetom drugih konja.

Iako su me majčine reči pekle i uprkos tome što ja to nikad ne bih naglas priznala, mama je bila u pravu što se tiče nacionalnog tima. Taj brzi voz je prošao – ako ne upadnete u tim do dvadeset godina, izgledi da se nađete u timu do dvadeset tri godine praktično su ništavni, a ukoliko vas nema u tom timu, onda... ovim je dovoljno rečeno o mogućnosti da ikad zaigram s krupnim zverkama. A što je najcrnje u svemu, zabrljala sam na regionalnom takmičenju i nikada nisam trenerima pokazala svoje najbolje izdanje.

Svakako da su i ostale devojke bile dobre, ali ne i bolje od mene. Ne mogu čak ni da protumačim šta se u stvari zbilo sa mnom. Sve u svemu, sustigla me je neka bujica loših procena i početničkih grešaka, poput one koju sam napravila danas. Žudela sam za još jednim pogotkom, a trener Neš je bila nešto kao moja dobitna srečka na lutriji – dva puta zaredom ju je NKAА proglasio za trenera godine, a imala je i bliske veze s nacionalnim timom. Samo kad bih u ovoj sezoni igrala kao prava zvezda, onda bih možda, ali samo možda, dobila novu šansu sledećeg leta. Međutim, dani kao ovaj današnji nisu išli u prilog tome, a sad je još mama htela da odustanem od čitave sezone? *Da li ona mene uopšte poznaje?* – zapitala sam se, i to ne po prvi put.

Ironija sveukupne situacije dosegala je vrhunac zbog toga što su moji izgledi da upadnem u sadašnji ženski nacionalni tim, onaj koji nastupa na svetskim prvenstvima i olimpijskim igrama, u ovom času bili jednaki šansi da budem izabrana kao debitantkinja *Plavog šešira* – u suštini, ravni nuli. Dvadeset tri devojke u celoj državi nalaze se na spisku nacionalne ekipe u svakom trenutku, dok s druge strane postoji samo sedam ili osam debitantkinja *Plavog šešira* godišnje.

Tu ne možete da *tražite* da vas pozovu. Ne možete da kupite ulaznicu. Mora da vas *izabere* tajni klub veoma bogatih i uticajnih ljudi, koji tradiciju cene iznad svega ostalog. Dakle, ako je vaša majka debitovala, to vam može pružiti potporu. I tetka je od pomoći; kao i baka. Džulija i ja smo predstavljale ozbiljno nasleđe. Kad je baka Rouz Alis pre nekoliko godina umrla, naslov njene čitulje u *Dalas morning njuzu* upućivao je pre svega da je bila izabrana za debitantkinju 1964. godine. Sve drugo o njenom životu – roditelji, koledž, suprug, potomci, dobročinstvo i društveni klubovi – sledilo je tek posle toga. Tema o našem debitovanju je započeta još u obdaništu, ali sve do današnje papazjanije, verovala sam da smo se složili da će Džuliji pripasti ta uloga, a da ću je ja preskočiti.

Kroz svoje šmrncanje razaznala sam tak-tak dizel-motora, potom sam čula kako su se zalupila vrata meni dobro poznatog vozila, a na kraju i zatvaranje ulaza u štalu. I mnogo pre nego što se oglasio, znala sam da je to tata.

„Pomislio sam da bi mi prijalo malo jahanja. Hoćeš li sa mnom?“ Njegov glas je bio savršeno neutralan.

„Mogla bih“, tiho sam odgovorila, trudeći se da ne pokažem koliko sam gorko plakala.

Dok je tata sedlao Džaspera, a ja spremala Bendža, preovladavali su šumovi nameštanja opreme, škripanje kože, povremeno njištanje konja i topot kopita, ali ni on ni ja nismo ni reč prozborili – naprosto se svako bavio svojim poslom. Pre nego što smo uzjahali, tata je doneo pušku iz pregrade u džipu, proverio punjenje, a onda je ubacio u futrolu na mom sedlu. To nije bila moja puška – ja sam imala remingtonku 870 vingmaster kompetiš, pravu lepoticu, koju je tata posebno za mene naručio za moj trinaesti rođendan. Bilo je to brzopotezno oružje, dvanaestokalibarsko, dugačko oko pola metra, s magacinom za osam metaka, a bilo je taman toliko teško da se njime lako barata. Drveni kundak je bio u boji tamne trešnje, burence i propratni delovi od crnog čelika, a sa strane je stajao urezan grb Aberdina. Ali tatina puška će bolje poslužiti ako naiđemo na zvečarku, a ja sam bila polaskana što je on bio spreman da je poveri meni.

Izašli smo iz štale, otkaskali van korala, pa smo krenuli uz prvo uzvišenje. Tata bi se uvek na vrhu zaustavio da odozgo baci pogled na okolinu, pa sam i ja zastala pored njega.

„Lepo je ovde“, rekao je posle izvesnog vremena.

„Aha.“ I stvarno je bilo tako.

Maknajtovi su se bavili uzgojem stoke na Aberdinu još od 1873. godine, kad je moj predak Angus stigao iz Škotske s namerom da u Americi izgradi novi život. Visok i mršav, krezub, s kosom boje bakarnog novčića, Angus je spakovao samo volju i upornost kad je napustio Klakmananšir, a Dalas je izabrao sasvim slučajno, dok je stajao na železničkoj stanici u Sent Luisu. Čovek koga nije odranije poznao i koga nije video više nikad u životu obavestio ga je da će tamo zateći kvalitetnu travu i dovoljno vode. Angus se to dopalo pa je kupio kartu i stigao do mesta koje je tad bilo jedva nešto više od raskrsnice železničkih šina pored blatnjave reke, ali već prema jugu videla su se talasasta brda s obiljem sena i trave, u području koje je napajalo mnoštvo potoka, tako da je Angus ispljunuo životnu ušteđevinu za dvesta ari zemljišta, jednog mladog vola i četiri junice.

Tih dvesta ari se dosad proširilo na četrdeset hektara, a oko hiljadu grla, manje-više, tumaralo je kroz bujnu travu, gustu kedrovu šumu i stare

hrastove, kao i pored žuboravih potoka. Kad sam osmotrila tatu, onako s rukom na jabuci s prednje strane sedla, pogleda uprtog u beskrajnu preriju prošaranu kravama, od kojih je svaka bila žigosana originalnom oznakom AR, imala sam utisak kao da se vreme zaustavilo i kao da se pokraj mene nalazi onaj matori Angus. Za mog tatu, i svakog Maknjata pre njega, uzgoj stoke na ranču nije bio posao – to je bila misija.

„Điha!“, pucnuo je bičem, nagnavši Džaspera u trk. Konj je prešao u laki galop, a Bendžo ga je instinktivno pratio, pa su se ubrzo obe životinje prepustile sve bržem galopu dok je zemlja pod nama prštala, tako da nije bilo ni razloga ni mogućnosti za bilo kakav nastavak razgovora. Preskakali smo jarkove i saginjali se pri prolasku ispod nižih krošanja, da bismo potom malo usporili preko brdašaca, ali smo se zaustavili tek kad smo dosegli najudaljeniju tačku zapadne međe.

Tu se ta nepregledna prerija završavala. Iza naše ograde nalazio se El Dorado, naselje pretrpano kućama u španskom stilu, zguranih poput konzervi pasulja na polici u prodavnici. Ulice su nosile vrlo slikovita imena – Avenija cveća, Pečenica i Pravi put – što je budilo uspomene na dugotrajnu istoriju ove zemlje kao mesta za uzgoj stoke, ali su glavni bulevar i sporedne ulice, nekada kaldrmisani, sad bili izrađeni od crnog asfalta glatkog kao sto za bilijar. Ovo naselje je posedovalo apsolutno sve što je čoveku potrebno da zaboravi na prošlost i prigrli budućnost: bogato osvetljene betonske trotoare s kodiranim hidrantima za vatrogasce, koji su dežurali za slučaj požara i nevremena; žice za struju i optičke kablove; igrališta, fitnes-centar; zone za piknik s roštiljem na gasni pogon – samo donesite sopstvenu bocu s plinom i jednostavno ubacite šteker u utičnicu. Tu je postojao i vodeni park s velikim i dubokim bazenom, plitkim bazenčićem za decu, vodopadima i prskalicama. A paukova mreža prašnjavih putića, koji su vekovima korišćeni za krave, sad je preobražena u skupinu popločanih šetališta i staza za bicikliste, zajedno s planski raspoređenim klupama pored zimzelenih hrastova, prenesenih iz rasadnika i tu zasađenih.

Napojili smo konje vodom iz potoka i zastali da predahnemo. Jedna četvoročlana porodica vozila je bicikle s druge strane ograde, s dvoje male dece na biciklima s pomoćnim točkovima, dok su svi članovi porodice na glavi nosili moćnu blistavu zaštitnu kacigu.